

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Плевен , 14.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на седми април, през две хиляди двадесет и първа година
в следния състав:

Председател:	Емил С. Банков
Членове:	Румен П. Лазаров Иван Н. Радковски

при участието на секретаря Ж.Н.С.
като разгледа докладваното от Румен П. Лазаров Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20214400600059 по описа за 2021 година

Производство по чл. 313 и следващите от НПК.

Образувано е по протест на прокурор при Районна прокуратура-град
Плевен, подаден срещу присъда № 260026 от 28.10.2020 г., постановена по
нохд № 1029/2019 г. по описа на Районен съд-гр. Плевен.

С протестираната присъда Плевенският районен съд е признал
подсъдимия М. А. У. за невинен в това, че на 23.09.2013 г. в с. Т., Плевенска
област, противозаконно присвоил чужди движими вещи на обща стойност
1978 лева, собственост на И.С.Х. от гр. Д., които владеел и го е оправдал по
обвинението по чл. 206, ал. 1 НК.

Във въззивния протест се съдържат оплаквания за неправилност и
незаконосъобразност на постановената присъда и се прави искане за
постановяване на нова, осъдителна присъда. Твърди се, че оправдателната
присъда е необоснована, че тя е резултат от неправилната оценка на
доказателствата, извършена от основния съд, както и на игнориране на част от
доказателствата – свидетелските показания на пострадалия и заключението на

назначената по делото физико-химическа експертиза.

Протестът се поддържа в съдебно заседание от прокурора.

Защитникът на ответника по протеста М. А. У. – адвокат Л.Г., изразява становище, че протестът е неоснователен.

Плевенският окръжен съд, като взе предвид оплакванията, съдържащи се в протеста, становищата на страните и като провери изцяло правилността на постановената присъда, намира за установено следното:

Въззивният протест е подаден от легитимна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, в срока по чл. 319, ал. 1 НПК и отговаря на изискванията на чл. 320, ал. 1 НПК, поради което е процесуално допустим и следва да бъде разгледан.

Разгледан по същество протестът е неоснователен.

Плевенският районен съд е приел, че подсъдимият М. А. У. и свид. И.С.Х. се познавали, поддържали добри отношения и работели в областта на строителството. На 26.08.2009 година Х. закупил от „АД ****“ ООД-София кофражни елементи, сред които и 80 бр. хюнебеци, доки, 80 бр. строителни вилици, 80 бр. стойки за хюнебеци, метални и дървени платна.

Свид. П.В. живее в гр. Плевен. В началото на 2013 г. той започнал да строи къща в с. Т., Плевенска област. Тогава разговарял със свид. И. Х. и го помолил да му построи ограда на имота. Тъй като Х. нямал възможност да поеме този ангажимент, той препоръчал подсъдимия, който построил оградата. По-късно В. решил да възложи на М.У. и строежа на къщата. Двамата се договорили подсъдимият, със своя бригада, да отлее плоча и 11 колони срещу определено възнаграждение.

М.У. не разполагал със собствено скеле, а се нуждаел от такова във връзка с възложената му работа. Затова той се обадил на И. Х. и го помолил да му услужи с кофражни елементи, като обещал, че след като завърши работата, ще му ги върне. Х. се съгласил и предоставил на подсъдимия 80 бр. хюнебеци, 130 метра доки, 80 бр. строителни вилици, 80 бр. стойки за хюнебеци, 4 бр. метални платна и 55 бр. дървени платна, които били

транспортирани и оставени в имота на П.В..

През месец юли 2013 г. подсъдимият и неговите работници Н. У. и А.А. започнали строежа на къщата на В.. За извършваната работа М.У. получавал регулярно от П.В. уговорените между тях парични суми, представляващи дължимото възнаграждение. За част от изплащаните парични суми П.В. изготвял РКО, в които вписвал своите имена, имената на подсъдимия и изплатената сума. Ордерите се подписвали от подсъдимия, но имало и случаи, в които М.У. получавал възнаграждението на ръка, а впоследствие се разплащал с работниците си.

До месец септември 2013 г. подсъдимият изпълнил по-голямата част от работата по строежа на къщата. По това време тежко се разболяла съпругата на М.У. – свид. ВВ.У.. М.У. изпитвал необходимост от парични средства за лечението на съпругата си и през ноември 2013 г. заминал за Федерална Република Германия, където се установил заедно със семейството си. Поради това П.В. наел други работници, които довършили строежа на къщата му.

След заминаването си за ФРГ, подсъдимият разговарял по телефона със свид. И. Х. и му съобщил, че кофражните елементи на Х. се намират в имота на П.В.. М.У. поръчал на сина си Н. У. да иде в с. Т., да вземе елементите и да ги върне на И. Х.. На 18.11.2013 г. И. Х., Н. У., А.А. и Д.Ч. отишли в имота на П.В. в с. Т. и започнали да товарят кофражните елементи. Тогава при тях дошъл В., който им се скарал, че са влезли в имота без разрешение. П.В. провел разговор с Н. У. и го помолил да се обади на някой от родителите си и да помоли скелето да остане още малко в имота му, за да се довърши работата по изграждането на къщата. В. провел и личен телефонен разговор с ВВ.У. и помолил и нея да задържи скелето още няколко дена. След този разговор В. заявил на И. Х., че скелето е негово, тъй като го бил закупил от подсъдимия. Показал на Х. и РКО с описана в него парична сума от 3300 лева, който носел подписа на М.У. и в който били описани кофражните елементи.

На 18.11.2013 г. П.В. депозирал жалба в Районна прокуратура-Плевен затова, че на същата дата И. Х. и още няколко лица се опитали да откраднат скелето му.

От заключението на назначената по делото съдебно-оценителна

експертиза се установява, че общата стойност на кофражните елементи е 1978 лева.

От заключението на назначената по делото съдебна почеркова експертиза е видно, че подписът, положен в графата „получих сумата“ на РКО от 23.09.2013 г. за сумата 3300 лева, е положен от подсъдимия М.У..

От заключението на назначената по делото комплексна експертиза става ясно, че в РКО от 23.09.2013 г., в графата „получих сумата“, първо е изписан цифровия ръкописен текст *****, след което е положен подписът на М.У.. От същото заключение е видно, че ръкописният текст и подписите вероятно са изписани със сходна паста за химикал.

Извършеното физико-химично изследване на РКО на свой ред установява, че ръкописният текст и подписите в ордера са изписани със сходна паста за химикал.

Изводите от извършеното криминалистическо изследване на РКО от 23.09.2013 г. сочат на достоверност на обясненията на подсъдимия, че изписването на съдържанието на документа и полагането на подпис от негова страна са извършени по различно време и в същото време навеждат основателно съмнение в показанията на свид. П.В. относно това, че документът е бил съставен и подписан от подсъдимия с ясното съзнание, че той получава сумата от 3300 лева, представляваща стойността на закупените от В. кофражни елементи.

Описаната фактическа обстановка контролираният съд е приел за установена и доказана, съобразявайки се с показанията на разпитаните свидетели И. Х., А.А., Д.Ч., Н. У., ВВ.У. и П.Ц., с част от показанията на свид. П.В., с обясненията на подсъдимия, със заключенията на вещите лица, както и със събраните по делото писмени доказателства.

Въззивният протест е неоснователен и съображенията за това са следните:

Основните оплаквания, съдържащи се в протеста, са, че присъдата е неправилна, тъй като е необоснована, че обективната истина по делото не е

разкрита, както и че съдът не е взел решението си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона т.е. вътрешното съдийско убеждение е опорочено.

Съобразно непротиворечивата практика на ВКС по наказателни дела, например решение № 76 от 23.04.1991 г. по наказателно надзорно дело № 100/91 г., Военна колегия на ВС, присъдата е явно необоснована, когато въобще липсват доказателства за фактическите положения, приети от съда за установени или когато събраните доказателства са в явно противоречие с приетите за установени факти, което изключва възможността да се направи извода, че те са настъпили.

В разглеждания случай присъдата е обоснована, тъй като фактическите положения, приети за установени, се подкрепят от доказателствата по делото.

В мотивите към атакуваната с протеста присъда контролираният съд е посочил какви обстоятелства се считат за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. Изложени са подробни фактически и правни съображения защо са приети с доверие свидетелските показания на Н. У., ВВ.У., И. Х., Д.Ч. и П.Ц., защо по-голямата част от свидетелските показания на П.В. и свидетелските показания на С.Г. са изключени от доказателствената съвкупност. Тези съображения са правилни и законосъобразни, поради което се възприемат и от настоящия състав на въззивната инстанция.

Неоснователно е и оплакването, че обективната истина по делото не е разкрита. По начало, за да е нарушен принципът на разкриване на обективната истина, следва да е налице едностранчиво кредитиране на доказателствата, при наличието на съществени противоречия в тях. По конкретното дело правните изводи на основния съд имат за основа доказателствени факти, събрани и проверени по реда на чл. 106 и чл. 107 от НПК. Не са нарушени основните правила при проверката на доказателствата. Доказателствените източници са пълно и всестранно анализирани, което е гаранция за правилността на възприетата фактология, респективно, за верността на правните изводи. Показанията на разпитаните свидетели и

обясненията на подсъдимия са обсъдени в тяхната взаимна връзка и обусловеност – решаващият съд е обсъдил защо дава вяра на едни и отхвърля други доказателства, когато между тях има противоречия относно главните факти по делото. Първостепенният съд е изпълнил процесуалните си задължения по чл. 13 и чл. 107 НПК, като е събрал всички доказателства за относимите обстоятелства, както и процесуалното си задължение по чл. 305, ал. 3 НПК, по начина, който е предписан в тази правна норма.

Неоснователно е и оплакването, че съдът не е взел решението си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона.

Основният съд е направил цялостна и обоснована оценка на доказателствения материал. Липсват допуснати нарушения във връзка със събиране и проверка на доказателствата, както и във връзка с оценката им – за да изгради изводите за невинността на подсъдимия и за липсата на престъпление, съдът се е позовал на техния действителен смисъл. Обстоятелството, че свид. П.В. твърди, че е закупил кофражните елементи от подсъдимия, а основните свидетели са близки на М.У., не е пренебрегнато, а решението на съда да се довери на техните свидетелски показания, опровергаващи обвинителната теза, е основано на цялостния доказателствен материал. Право на прокурора е да повдига и поддържа обвинение за извършено престъпление от общ характер, но когато обвинителната теза е опровергана по един несъмнен начин от събраните гласни и писмени доказателства и от приетите експертни заключения, не може да се приеме, че процесуалните му права са нарушени или че се поражда съмнение в невинността на подсъдимия.

Правилността на вътрешното съдийско убеждение има две страни – формална и по същество. От формална гледна точка вътрешното убеждение е правилно, когато при неговото изграждане са спазени съответните процесуални правила / изследвани са всички обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на делото, изводите на съда се основават на всички доказателствени материали, а не само на някои от тях, мотивите са пълни, ясни и безпротиворечиви/. В разглеждания случай тези процесуални правила са спазени. Поради това не е налице нарушение на принципа на

оценка на доказателствения материал по вътрешно убеждение, закрепен в чл. 14 НПК.

Въззивната инстанция намира, че следва да отдели специално внимание на заключенията на назначените по време на съдебното следствие комплексна експертиза № 216 от 09.09.2020 г. и физико-химична експертиза № 22 от 09.10.2020 г., тъй като в протеста се твърди, че тези заключение установявали, че „ръкописният текст и подписите в **РКО са изписани с една и съща химикална паста**“, а това внасяло съмнение в „защитната позиция на подсъдимия“, че се е подписал на празна бланка.

От заключението на вещото лице И.Т.А. става ясно, че ръкописният текст и подписите в РКО от 23.09.2013 г. за сумата от 3300 лева **вероятно са изписани с една и съща химикална паста**. Заключението не е категорично, а съдържа предположение, и поради това не подкрепя обвинителната теза.

От заключението на вещото лице Н.К.К. е видно, че след извършеното физико-химично изследване е установено, че ръкописният текст и подписите в РКО от 23.09.2013 г. **са изписани със сходна паста за химикал. Това заключение е категорично, но отново не подкрепя обвинителната теза**, тъй като е ноторно известно, че „сходен“ означава „близък, без да е еднакъв“.

Протестираната присъда следва да се потвърди, тъй като не са налице основания за нейната отмяна или изменение.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6, във връзка с чл. 338 НПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260026 от 28.10.2020 г., постановена по нохд № 1029/2019 г. по описа на Районен съд-гр. Плевен.

Решението не подлежи на касационна жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____